rozhodné; je-li prý vůle pachatelova tak neurčitá, že nedopouští bezpečného úsudku o tom, že pachatel v rozhodném okamžiku bude stejně chtíti, jest prý co činiti s pouhým jednáním přípravným; k udání svědka Josefa F-a, že na mladíku, jenž seskočil s římsy, bylo znáti, že má strach, že byl bledý, že dvakráte vydechl a že se podíval na svědka s vyvalenýma očima, jakož i z udání obžalovaného Jaroslava S-a, že se začal třásti dříve, než byl zpozorován, je prý zřejmo, že vůle S-ova byla ještě zcela neurčita, že nelze říci, že by byl v rozhodném okamžiku stejně chtěl. Okolnosti uvedené nejsou však rozsudkem první stolice zjištěny a byly by i úplně bezvýznamny, neboť právní vývody stížnosti jsou mylny. Přípravné jednání nerozlišuje od pokusu ve smyslu § 8 tr. zák. větší nebo menší intensita pachatelovy vůle, nýbrž okolnost, zda-li předsevzatý zevní čin vede ke skutečnému vykonání zločinu, t. j. směřuje způsobem, poznatelným i pro jiné osoby, k účinku, zákonem zakázanému. Po subjektivní stránce požaduje proto pokus — jak vyplývá ze slova zlomyslník (§ 8 tr. zák.) ve spojení s ustanovením § 1 tr. zák. — toliko, aby se pachatel vážně rozhodl, způsobiti zlo, jež jest se zločinem spojeno —; zákon neposkytuje opory pro požadavek, nejasnými poněkud vývody stížnosti hájený, aby si byl pachatel uvědomil veškeré překážky a obtíže, které mu bude zdolati, a aby přes toto vědomí na zlém úmyslu setrval; požadavku takovému příčí se naopak zejména, že ustanovení § 8 tr. zák. zmiňuje se slovy: »pro překážku odjinud v to přišlou nebo náhodou« o takových okolnostech, střetnuvších se s vůlí a činností pachatelovou, které obecně, tedy ani pachatelem, nedaly se předvídati. Na druhé straně však nelze vážnost rozhodnutí a zločinného úmyslu vyloučiti ani tehdy, když pachatel přikročuje k zevním činům v obavě, že nebude s to přemoci překážky a obtíže, nebo ve strachu, že bude při činu přistižen. Stačí proto po subjektivní stránce, že stěžovatelé — jak nalézací soud zjistil — na krádež se umluvili, zvláště když o vážnosti zlého úmyslu jejich svědčí zjištěná skutečnost, že si opatřili poměrně značným nákladem nástroje, způsobilé k vypáčení silné nedobytné pokladny.

Čís. 623.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Skutková podstata přečinu dle § 11 čís. 4 lichevního zákona nepředpokládá opětování nebo provozování obchodu po živnostensku.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1921, Kr II 192/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Novém Jičíně ze dne 14. ledna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska zmatečního důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. uplatňuje stížnost, že stěžovatelka prodala cukr jen jednou, že však zákon stíhá pro přečin

řetězového obchodu jen toho, kdo řetězový obchod provozuje, t. j. předměty potřeby kupuje a prodává opětně, vícekráte, tedy jen osoby, které provozují takové zakázané obchody živnostensky. Avšak — nehledě k tomu, že předpoklad jediného prodeje příčí se zjištěním rozsudku, který slovy »také delší dobu před tím« ve výroku, a »nakupovala a . . . . . prodávala« v důvodech zjišťuje, že prodeje a koupě byly stěžovatelkou opakovány —, nepožaduje zákon v § 11 čís. 4 lich. zákona opětování nebo provozování obchodu po živnostensku, ježto již ojedinělým splněním skutkové podstaty může nastati zdražování předmětu potřeby, jemuž zákon chce zabrániti a ježto zákon užívá pokračovacího (iterativního) tvaru slovesa i na jiných místech (§ 7 »využívaje, žádá, dává«, § 9 »přeplácí«, § 10 »smlouvá«), kde dle povahy normovaného tam trestného činu opětovnost a živnostenský způsob jednání nesporně nepřichází v úvahu.

Čís. 624.

Podvod spáchaný tím, že bylo dosaženo přijetí do československé armády v určité hodnosti lstivým předstíráním hodnosti v bývalé armádě rakouské.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1921, Kr II 149/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného opírá se číselně toliko o § 281 čís. 9 a) tr. ř., co do věci provádí však též zmateční důvod § 281 čís. 10 tr. ř., dovozujíc eventuelně, že jde toliko o přestupek, nikoli o zločin podvodu. Jest však bezdůvodna. Vůči přesnému předpisu § 197 tr. zák. nemůže býti pochybnosti a neprávem hledí stížnost bráti v odpor stanovisko rozsudku, že podvod ve smyslu platného trestního zákona není omezen na pouhé zúmyslné poškození majetkové, nýbrž pojímá i činy, čelící ku poškození státu neb kohokoli na právech imaterielních. Ve zjištěném úmyslu stěžovatelově, lstivým předstíráním, že před převratem v bývalé rakouské armádě měl hodnost ohňostrůjce, vymoci si převzetí do čsl. armády v téže hodnosti spatřovati jest poškození státu v jeho právu, udíleti hodnosti v armádě jen osobám dle platných předpisů kvalifikovaným, což nazývá výrok rozsudečný právem »na udržení pořádku ve věcech vojenských«. S tohoto hlediska nelze rozsudek, pokud shledává v stěžovatelově jednání podvod ve smyslu § 197 tr. zák., vůbec shledati právně pochybeným. Avšak i odsouzení pro zločin podvodu vzhledem ke škodě, převyšující 200 K, jest odůvodněno. Vždyť nalézací soud zjistil, že stěžovatel po dobu svého neoprávněného konání služby jako ohňostrůjce bral též plat tohoto na místě platu prostého dělostřelce, ačkoliv jak při první výplatě, tak i při pozdějších výplatách byl si toho vědom, že svým jednáním poškozuje stát na hmotném majetku, z čehož zřejmě vychází na jevo, že jeho úmysl